

Księga Daniela - numer sto siedemdziesiąt osiem

Prorocze paralele: Odślanianie się rozdziału 11 Księgi Daniela w dniach ostatecznych

Jeff Pippenger
2024-04-08

Wersety od szesnastego do dziewiętnastego jedenastego rozdziału Księgi Daniela przedstawiają historię rozpoczynającą się wraz z bliskim ustanowieniem ustawy niedzielnej w Stanach Zjednoczonych, aż do chwili, gdy powstanie Michał i zakończy się czas próby dla ludzkości. Przedstawiają zatem również historię opisaną od wersetu czterdziestego pierwszego do wersetu czterdziestego piątego tego samego rozdziału.

Ale ten, który przyjdzie przeciwko niemu, uczyni według swojej woli, i nikt nie ostoi się przed nim; i stanie w ziemi chwalebnej, która jego ręką zostanie strawiona. Zwróci też swoje oblicze, by wkroczyć z mocą całego swego królestwa, a wraz z nim prawi; tak uczyni: da mu córkę kobiet, aby ją zepsuć; lecz ona nie stanie po jego stronie ani nie będzie dla niego. Potem zwróci swoje oblicze ku wyspom i zajmie wiele z nich; lecz pewien książę dla własnej korzyści sprawi, że hańba przez niego wyrządzona ustanie; bez własnej hańby sprawi, że obróci się ona przeciwko niemu. Następnie zwróci swoje oblicze ku twierdzy swojej ziemi; lecz się potknie i upadnie, i nie będzie znaleziony. Daniela 11:16-19.

Gdy Siostra White omawiała ostateczne wypełnienie jedenastego rozdziału Księgi Daniela, stwierdziła, że „znaczną część historii, która wypełniła się w tym proroctwie, zostanie powtórzona”. Wersety od czterdziestego pierwszego do czterdziestego piątego powtarzają proroczą historię tych wersetów. Wersety te wypełniły się, gdy pogański Rzym przejął kontrolę nad światem, najpierw podbijając trzy obszary geograficzne.

„Chociaż Egipt nie mógł się ostać przed Antiochem, królem północy, Antioch nie mógł się ostać przed Rzymianami, którzy teraz wystąpili przeciwko niemu. Żadne królestwa nie były już dłużej zdolne stawić oporu tej wzrastającej potędze. Syria została podbita i przyłączona do cesarstwa rzymskiego, gdy Pompejusz, w 65 r. p.n.e., pozbawił Antiocha Azjatyckiego jego posiadłości i zredukował Syrię do rzymskiej prowincji.”

„Ta sama potęga miała także stanąć w Ziemi Świętej i ją pochłonąć. Rzym związał się z ludem Bożym, Żydami, przez przymierze w roku 162 przed Chr., od której to daty zajmuje poczesne miejsce w kalendarzu proroczym. Nie uzyskał jednak zwierzchnictwa nad Judeą przez rzeczywisty podbój aż do roku 63 przed Chr.; a stało się to w następujący sposób.

Gdy Pompejusz wracał z wyprawy przeciw Mitrydatesowi, królowi Pontu, o koronę Judei walczyło dwóch rywali, Hyrkan i Arystobul. Ich sprawa trafiła przed Pompejusza, który wkrótce dostrzegł niesłuszność roszczeń Arystobula, lecz chciał odłożyć decyzję w tej kwestii do czasu po swojej długo wyczekiwanej wyprawie do Arabii, obiecując wówczas powrócić i

uregulować ich sprawy tak, jak wyda się słuszne i właściwe. Arystobul, przeniknąwszy rzeczywiste zamiary Pompejusza, pośpiesznie wrócił do Judei, uzbroił swoich poddanych i przygotował się do energicznej obrony, postanowiwszy za wszelką cenę zatrzymać koronę, którą przewidywał, że zostanie przyznana komu innemu. Pompejusz podążał tuż za uciekinierem. Gdy zbliżał się do Jerozolimy, Arystobul, zaczynając żałować swego postępowania, wyszedł mu naprzeciw i starał się załagodzić sprawę, obiecując całkowite poddanie się i wielkie sumy pieniędzy. Pompejusz, przyjmując tę propozycję, wysłał Gabiniusza na czele oddziału żołnierzy, aby odebrał pieniądze. Lecz gdy ów generał porucznik przybył do Jerozolimy, zastał bramy zamknięte przed sobą i z murów powiedziano mu, że miasto nie zamierza dotrzymać porozumienia.

Pompejusz, nie zamierzając pozwolić, by w ten sposób bezkarnie go oszukano, skuł w kajdany Arystobulosa, którego zatrzymał przy sobie, i natychmiast pomaszerował z całym wojskiem przeciw Jerozolimie. Stronnicy Arystobulosa opowiadali się za obroną miasta; stronnicy Hyrkana — za otwarciem bram. Ponieważ ci drudzy mieli przewagę i przeforsowali swoje stanowisko, Pompejusza wpuszczono bez przeszkód do miasta. Wówczas zwolennicy Arystobulosa wycofali się na Górę Świątynną, równie zdecydowani bronić tego miejsca, jak Pompejusz — by je zdobyć. Po trzech miesiącach wybito w murze wylom wystarczający do szturmowania i miejsce zdobyto ostrzem miecza. W straszliwej rzezi, która potem nastąpiła, zginęło dwanaście tysięcy osób. Był to poruszający widok, zauważył historyk: kapłani, zajęci w tym czasie służbą świątynną, spokojną ręką i niewzruszenie wykonywali swą zwykłą posługę, najwyraźniej nieświadomi dzikiego tumultu, choć wokół nich ich przyjaciół wydawano na rzeź, a nierzadko ich własna krew mieszała się z krwią składanych ofiar.

Położywszy kres wojnie, Pompejusz zburzył mury Jerozolimy, przeniósł kilka miast z jurysdykcji Judei do jurysdykcji Syrii i nałożył na Żydów trybut. Tak oto po raz pierwszy Jerozolima została w wyniku podboju oddana w ręce tego mocarstwa, które miało trzymać 'ziemię chwalebna' w żelaznym uścisku, aż doszczętnie ją wyniszczy.

'WERSSET 17. Zwróci też swoje oblicze, by wkroczyć z siłą całego swego królestwa, a wraz z nim prawi; tak uczyni; i da mu córkę kobiet, aby ją zepsuć; lecz ona nie stanie po jego stronie ani nie będzie dla niego.'

Biskup Newton podaje inne brzmienie tego wersetu, które wydaje się wyraźniej oddawać sens, następująco: „On także postanowi siłą wkroczyć do całego królestwa.” Wersset 16 doprowadził nas do podboju Syrii i Judei przez Rzymian. Rzym wcześniej podbił Macedonię i Trację. Egipt był teraz tym, co pozostało z „całego królestwa” Aleksandra, nie podporządkowanym jeszcze władzy rzymskiej, która to władza teraz postanowiła siłą wkroczyć do tego kraju.

Ptolemeusz Auletes zmarł w 51 r. p.n.e. Koronę i królestwo Egiptu pozostawił swemu najstarszemu synowi i córce, Ptolemeuszowi i Kleopatrze. W swoim testamencie postanowił, że mają zawrzeć między sobą małżeństwo i panować wspólnie; a ponieważ byli młodzi, oddano ich pod opiekę Rzymian. Lud rzymski przyjął ten obowiązek i wyznaczył Pompejusza na opiekuna młodych dziedziców Egiptu.

Kłótnia, która niedługo potem wybuchła między Pompejuszem a Cezarem, doprowadziła do słynnej bitwy pod Farsalos stoczonej między dwoma wodzami. Pompejusz, pokonany, uciekł do Egiptu. Cezar natychmiast udał się tam za nim; lecz przed jego przybyciem Pompejusz został haniebnie zamordowany przez Ptolemeusza, którego opiekunem został wcześniej wyznaczony. Cezar zatem przejął funkcję powierzoną Pompejuszowi, to jest opiekuna Ptolemeusza i Kleopatry. Został Egipt w zamęcie wskutek wewnętrznych niepokojów, ponieważ Ptolemeusz i Kleopatra stali się sobie wroдьми, a ją pozbawiono udziału we władzy. Mimo to nie wahał się wylądować w Aleksandrii z niewielkimi siłami — 800 jazdy i 3200 piechoty —, zapoznać się ze sporem i podjąć się jego rozstrzygnięcia. Ponieważ niepokoje z dnia na dzień narastały, Cezar uznał, że jego niewielkie siły są niewystarczające do utrzymania pozycji, a ponieważ nie mógł opuścić Egiptu z powodu północnego wiatru wiejącego o tej porze roku, posłał rozkazy do Azji, nakazując wszystkim znajdującym się tam swoim oddziałom przybyć mu z pomocą tak szybko, jak to możliwe.

W jak najbardziej wyniosły sposób zarządził, aby Ptolemeusz i Kleopatra rozwiązali swoje armie, stawili się przed nim w celu rozstrzygnięcia swoich sporów i podporządkowali się jego decyzji. Jako że Egipt był niezależnym królestwem, ten butny dekret uznano za zniewagę jego królewskiej godności, wobec czego Egipcjanie, wielce oburzeni, chwycili za broń. Cezar odparł, że działał na mocy testamentu ich ojca, Auletesa, który oddał swoje dzieci pod opiekę senatu i ludu Rzymu, a cała ich władza spoczywała teraz w jego osobie jako konsula; i że jako opiekun miał prawo rozstrzygać między nimi.

Sprawę w końcu przedłożono mu, a wyznaczono adwokatów, by bronili spraw obu stron. Kleopatra, świadoma słabotki wielkiego rzymskiego zdobywcy, uznała, że piękno jej obecności będzie skuteczniejsze w zapewnieniu wyroku na jej korzyść niż jakikolwiek adwokat, którego mogłaby zatrudnić. Aby niepostrzeżenie stanąć przed nim, uciekła się do następującego podstępu: położyła się wyciągnięta w tobołku z szat; Apollodorus, jej sycylijski sługa, owinął go płótnem, związał rzemieniem i, wzięwszy go na swoje herkulesowe barki, udał się do apartamentów Cezara. Utrzymując, że ma podarunek dla rzymskiego wodza, został wpuszczony przez bramę cytadeli, stanął przed obliczem Cezara i złożył ciężar u jego stóp. Gdy Cezar rozwiązał to żywe zawiniątko, oto piękna Kleopatra stanęła przed nim. Był daleki od niezadowolenia z tego podstępu i, jako człowiek o charakterze opisanym w 2 Peter 2:14, pierwsze spojrzenie na tak piękną osobę, jak powiada Rollin, wywarło na nim dokładnie taki skutek, jakiego ona pragnęła.

Cezar w końcu zarządził, że zgodnie z intencją testamentu brat i siostra będą wspólnie zasiadać na tronie. Potinos, główny minister państwa, który w największym stopniu przyczynił się do usunięcia Kleopatry z tronu, obawiał się skutków jej przywrócenia. Zaczął więc podsycać zawiść i wrogość wobec Cezara, insynuując wśród ludu, że zamierza on ostatecznie oddać całą władzę Kleopatrze. Wkrótce wybuchł otwarty bunt. Achilles na czele 20 000 ludzi ruszył, by wypędzić Cezara z Aleksandrii. Umiejętnie rozmieściwszy swoje niewielkie siły w ulicach i zaułkach miasta, Cezar bez trudu odparł atak. Egipcjanie podjęli próbę zniszczenia jego floty. On odpowiedział, paląc ich flotę. Niektóre z płonących okrętów zostały zniesione ku nabrzeżu; kilka budynków miasta zajęło się ogniem, a słynna Biblioteka Aleksandryjska, zawierająca niemal 400 000 woluminów, została zniszczona.

Gdy wojna stawała się coraz groźniejsza, Cezar wysłał do wszystkich krajów sąsiednich po pomoc. Z Azji Mniejszej przybyła mu z pomocą wielka flota. Mitrydates wyruszył do Egiptu z armią zwerbowaną w Syrii i Cylicji. Antypater Idumejczyk dołączył do niego z 3 000 Żydów. Żydzi, którzy obsadzali przełęczę prowadzące do Egiptu, pozwolili armii przejść bez przeszkód. Bez tej współpracy z ich strony cały plan musiałby się nie powieść. Przybycie tej armii rozstrzygnęło wynik walki. W pobliżu Nilu stoczono decydującą bitwę, która zakończyła się całkowitym zwycięstwem Cezara. Ptolemeusz, próbując uciec, utonął w rzece. Aleksandria i cały Egipt wówczas poddały się zwycięzcy. Rzym wszedł teraz w posiadanie i wchłonął całe pierwotne królestwo Aleksandra.

Przez „prawych” wspomnianych w tym tekście niewątpliwie należy rozumieć Żydów, którzy udzielili mu już wspomnianej pomocy. Bez niej musiałby ponieść klęskę; dzięki niej całkowicie podporządkował Egipt swej władzy, 47 r. przed Chr.

„Córka niewiast, deprawując ją.” Namiętność, którą Cezar powziął do Kleopatry, z którą miał jednego syna, została przez historyka wskazana jako jedyny powód podjęcia przezeń tak niebezpiecznej wyprawy jak wojna egipska. To zatrzymało go w Egipcie znacznie dłużej, niż wymagały tego jego sprawy; całe noce spędzał na ucztach i hulankach z rozwiązłą królową. „Ale — rzekł prorok — nie stanie po jego stronie ani nie będzie dla niego.” Kleopatra później związała się z Antoniuszem, wrogiem Augusta Cezara, i skierowała całą swą potęgę przeciw Rzymowi.

Werset 18. Potem zwróci swe oblicze ku wyspom i zajmie wiele z nich; lecz pewien książę, dla własnej korzyści, sprawi, że zniewaga przezeń wyrządzona ustanie; nie ściągając na siebie hańby, sprawi, że spadnie ona na niego.

Wojna z Farnaksem, królem Bosporu Kimmeryjskiego, w końcu odciągnęła go od Egiptu. „Gdy przybył tam, gdzie znajdował się nieprzyjaciel — mówi Prideaux — nie dając wytchnienia ani sobie, ani im, natychmiast przypuścił atak i odniósł nad nimi całkowite zwycięstwo; o czym doniósł przyjacielowi w trzech słowach: Veni, vidi, vici; Przybyłem, zobaczyłem, zwyciężyłem.” Końcowa część tego wersetu jest spowita pewną niejasnością i istnieją rozbieżności co do jej zastosowania. Niektórzy odnoszą ją do wcześniejszego okresu życia Cezara i uważają, że znajduje wypełnienie w jego sporze z Pompejuszem. Jednak wydarzenia poprzedzające i następujące, wyraźnie określone w proroctwie, zmuszają nas, by szukać wypełnienia tej części zapowiedzi między zwycięstwem nad Farnaksem a śmiercią Cezara w Rzymie, jak to ukazuje następny werset. Bardziej pełna historia tego okresu mogłaby ujawnić wydarzenia, które usunęłyby wątpliwości co do zastosowania tego fragmentu.

'WERSET 19. Potem skieruje swoje oblicze ku twierdzy swej ziemi: lecz potknie się i upadnie, i nie zostanie znaleziony.'

„Po tym podboju Cezar pokonał ostatnie pozostałości stronnictwa Pompejusza: Katona i Scypiona w Afryce oraz Labienusa i Warusa w Hiszpanii. Powróciwszy do Rzymu, „twierdzy własnej ziemi”, został mianowany dyktatorem dożywotnim; przyznano mu też takie inne uprawnienia i zaszczyty, które uczyniły go faktycznie absolutnym władcą całego imperium. Lecz prorok powiedział, że się potknie i upadnie. To sformułowanie wskazuje, że jego

obalenie miało być nagłe i niespodziewane, jak gdy człowiek przypadkowo potyka się podczas drogi. I tak ten człowiek, który stoczył i wygrał pięćset bitew, zdobył tysiąc miast i zabił milion sto dziewięćdziesiąt dwa tysiące ludzi, upadł nie w zgiełku bitwy i godzinie zmagania, lecz wtedy, gdy sądził, że jego droga jest gładka i usłana kwiatami, i gdy niebezpieczeństwo uważano za bardzo odległe; albowiem zasiadłszy w sali senatu na swoim złotym tronie, aby przyjąć z rąk tego ciała tytuł króla, został nagle ugodzony w serce sztyletem zdrady. Kasjusz, Brutus i inni spiskowcy rzucili się na niego, i padł, przeszyty dwudziestoma trzema ranami. Tak więc nagłe się potknął i upadł, i nie znaleziono go, 44 r. p.n.e.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 258–264.

Historyczne wypełnienie pogańskiego Rzymu (króla północy), ustanowionego na tronie, jest historią, która stanowi prefigurację dziejów intronizacji współczesnego Rzymu w ramach potrójnego przymierza, do którego dochodzi wraz z niebawem mającym nadejść prawem niedzielnym. Historia ta jest również ukazana typologicznie w wersetach trzydziestym do trzydziestego szóstego, które wskazują moment, gdy papieństwo po raz pierwszy zostało osadzone na tronie w roku 538. Wersety od szesnastego do dziewiętnastego oraz wersety od trzydziestego pierwszego do trzydziestego szóstego przedstawiają zarówno ostateczny wzrost, jak i upadek nierządniczy z Tyru. Historia ta została także ukazana w wersetach od piątego do dziewiątego, gdy pierwszy król północy został ustanowiony po podbiciu trzech obszarów geograficznych. Następnie zawarł on przymierze z królem południa, lecz złamał to przymierze, a w odpowiedzi król południa zadał śmiertelną ranę, po czym król północy zmarł w niewoli Egiptu.

Wersety od piątego do dziewiątego, od szesnastego do dziewiętnastego oraz od trzydziestego do trzydziestego szóstego przedstawiają trzy linie prorocze, które znajdują swoje wypełnienie w wersetach od czterdziestego do czterdziestego piątego. Gdy Siostra White stwierdziła, że "znaczną część historii, która wypełniła się w tym proroctwie, powtórzy się", w istocie oznaczało to, że cały rozdział ilustruje wersety od czterdziestego do czterdziestego piątego. Wersety od dwudziestego do dwudziestego drugiego wskazują na narodziny i śmierć Chrystusa, a zatem przez Jego narodziny przedstawiają czas końca zarówno w roku 1798, jak i w roku 1989, natomiast Jego śmierć na krzyżu symbolizowała 22 października 1844 roku oraz ustawę niedzielną.

Werset dwudziesty trzeci wskazuje na sojusz między Żydami a Rzymem w dziejach powstania Machabeuszy. „Sojusz” w tych dziejach jest reprezentowany przez daty 161 r. p.n.e. i 158 r. p.n.e. Historia machabejska przedstawia wewnętrzną linię, która znajduje swój początek w „sojuszu” między Rzymem a Żydami machabejskimi, zainicjowanym przez Żydów, i ostatecznie kończy się tym, że Żydzi ogłaszają, iż nie mają innego króla jak tylko Cezara. Werset dwudziesty trzeci oczywiście następuje po wersetach dwudziestym pierwszym i dwudziestym drugim, a werset dwudziesty pierwszy wskazuje na narodziny Chrystusa, które stanowią proroczy czas końca, natomiast werset dwudziesty drugi wskazuje na krzyż, który symbolizuje ustawę niedzielną.

Pod krzyżem Żydzi uznali Cezara (Rzymu) za swego króla, a „przymierze” z wersetu dwudziestego trzeciego odnosi się do początku decyzji Żydów o służeniu Rzymowi, właśnie w chwili zakończenia proklamowania przez nich wierności Rzymowi. Po końcu Żydów, ukazanym pod krzyżem, następuje początek związku Żydów z Rzymem.

Werset 24–30 opisują trzysta sześćdziesiąt lat, w których pogański Rzym panował niepodzielnie od bitwy pod Akcjum w 31 r. p.n.e., aż do przeniesienia stolicy z Rzymu do Konstantynopola w roku 330. Okres trzystu sześćdziesięciu lat stanowi typ tysiąca dwustu sześćdziesięciu lat, w których Rzym papieski panował niepodzielnie, a razem przedstawiają okres od wersetu 41 i potrójne zjednoczenie, które nastąpi wraz z wkrótce nadchodzącym prawem niedzielnym, aż do zakończenia czasu łaski.

Wszystkie prorocze linie historii w rozdziale jedenastym pokrywają się z ostatnimi sześcioma wersetami jedenastego rozdziału Księgi Daniela, lecz to prorocza historia od czasu końca w roku 1989, przedstawiona w wersecie czterdziestym aż po prawo niedzielne w wersecie czterdziestym pierwszym, jest "tą częścią prorocstwa Daniela odnoszącą się do dni ostatecznych". Historia pominięta w wersecie czterdziestym to Objawienie Jezusa Chrystusa, które zostaje odpieczętowane, gdy czas jest bliski, tuż przed zamknięciem czasu łaski.

Będziemy kontynuować to badanie w następnym artykule.

Mamy przykazania Boże i świadectwo Jezusa Chrystusa, które jest duchem prorocstwa. Bezcenne klejnoty można znaleźć w Słowie Bożym. Ci, którzy badają to Słowo, powinni zachować jasność umysłu. Nigdy nie powinni folgować spaczonemu apetytowi w jedzeniu i piciu.

Jeśli to zrobią, umysł będzie zdeorientowany; nie będą w stanie znieść trudu wnikliwego dociekania, aby zrozumieć znaczenie tych rzeczy, które dotyczą końcowych scen historii tej Ziemi.

Gdy księgi Daniela i Objawienia zostaną lepiej zrozumiane, wierzący będą mieli zupełnie inne doświadczenie religijne. Otrzymają takie przebłyski otwartych bram nieba, że na sercu i umyśle odcisnie się piętno charakteru, który wszyscy muszą w sobie rozwinąć, aby dostąpić błogosławieństwa, które będzie nagrodą dla czystych sercem.

Pan pobłogosławi wszystkich, którzy pokornie i z łagodnością będą dążyć do zrozumienia tego, co zostało objawione w Księdze Objawienia. Księga ta zawiera tak wiele treści przepelnionych nieśmiertelnością i pełnych chwały, że wszyscy, którzy ją czytają i gorliwie ją badają, otrzymują błogosławieństwo dane tym „którzy słuchają słów tego prorocstwa i zachowują to, co w nim napisane”.

Jedno będzie z pewnością zrozumiane ze studium Objawienia — że więź między Bogiem a Jego ludem jest bliska i jednoznaczna.

Dostrzega się cudowny związek między wszechświatem niebios a tym światem. To, co objawiono Danielowi, zostało później dopełnione objawieniem udzielonym Janowi na wyspie Patmos. Te dwie księgi należy wnikliwie studiować. Dwukrotnie Daniel pytał: Jak długo jeszcze do końca czasu?

Słyszałem, lecz nie rozumiałem; wtedy rzekłem: Panie mój, jaki będzie koniec tych spraw? A On rzekł: Idź swoją drogą, Danielu, bo słowa te są zamknięte i zapieczętowane aż do czasu końca. Wielu będzie oczyszczonych, wybielonych i wypróbowanych; lecz bezbożni będą

postępować bezbożnie i żaden z bezbożnych nie zrozumie; lecz mądrzy zrozumieją. A od czasu, gdy zostanie zniesiona ofiara codzienna i zostanie postawiona ohyda spustoszenia, będzie tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt dni. Błogosławiony, kto wytrwa i doczeka do tysiąca trzystu trzydziestu pięciu dni. Lecz ty idź swoją drogą aż do końca; bo odpoczniesz i staniesz w swoim udziale na końcu dni.

To Lew z pokolenia Judy rozpieczętował księgę i dał Janowi objawienie tego, co ma się stać w tych ostatnich dniach.

Daniel stanął na swoim miejscu, aby złożyć świadectwo, które było zapieczętowane aż do czasu końca, kiedy do naszego świata miało zostać ogłoszone pierwsze poselstwo anielskie. Sprawy te są nieskończenie ważne w tych ostatnich dniach; lecz podczas gdy 'wielu będzie oczyszczonych, wybielonych i wypróbowanych', 'niegodziwi będą postępować niegodziwie, a żaden z niegodziwych nie zrozumie!'. Jakże to prawdziwe! Grzech to przekroczenie prawa Bożego; a ci, którzy nie przyjmą światła w odniesieniu do prawa Bożego, nie rozumieją głoszenia pierwszego, drugiego i trzeciego poselstwa anielskiego. Księga Daniela zostaje odpieczętowana w Objawieniu Jana i prowadzi nas ku ostatnim scenom historii tej ziemi.

"Czy nasi bracia pamiętają, że żyjemy pośród niebezpieczeństw ostatnich dni? Czytajcie Objawienie w powiązaniu z Danielem. Uczcie tych rzeczy." Testimonies to Ministers, 114, 115.